

og 3 Børn, andrager det 50 Øre om Ugen. For Arbejdernes Vedkommende er dette Spørgsmaal ganske uden Betydning, i de Kredse er man forlængst holdt op med at regne med den lille Tabel, man kender der ikke Smaapenge mere. Det er blot en Bajer om Ugen eller 2 Cigarer, hvad man nu vil; nej, det regner man ikke med, saa det er vi ude over. Man kan ogsaa sige — og det er blevet gjort gældende fra enkelte Hold —, at man skal være meget forsigtig med noget i den Retning, for der vil saa straks komme Krav fra Arbejderne om Lønforhøjelse. Ja, hvis det gælder en Fordyrelse af 50 Øre om Ugen, tvivler jeg ikke om, at man for at være paa den sikre Side vil runde det af opefter til adskillige Kroner. Men et saadant Krav vil vise sig ganske uberettiget, hvis man reviderer den Lønforhøjelse, der har fundet Sted. Skulde det vise sig, at denne er langt bagud for Dyrtiden, ja, saa vil alle Partier her, hvad enten det er Socialdemokrater, Radikale, Venstre eller Konservative, med den største Beredvillighed være med til at raade Bod paa noget saa uretfærdigt. Men statistiske Efterretninger taler jo et noget andet Sprog. Medens Dyrtidsstigningen andrager 162 Procent, andrager Lønstigningen 287, altsaa Lønstigningen er langt forud. Saa siger man — og med god Ret: Ja, men Arbejderne har Krav ikke alene paa at faa dækket deres Dyrtidsudgifter, men ogsaa paa at faa hævet deres Levefod. Jeg føler mig overbevist om, at vore Fædre havde en højere Levefod end vore Bedstefædre, og at vor er højere end vore Fædres, og at vore Børn vil leve paa en anden Levefod end vi. Arbejderne har Krav paa, at de ikke skal danne nogen Særstilling i saa Henseende. Men i det Øjeblik, der ligger 125 Procent mellem Dyrtid og Lønforhøjelserne, er der heller ingen Fare for, at der ikke skal være tilstrækkeligt til at hæve Levefoden. Naar vi tager Arbejderne i København, baade de faglærte og de ikke faglærte, vil det dreje sig om 1/225 af Ugelønnen, hvis man gaar til den moderate Forhøjelse af 20 Øre paa et 8 Punds Brød. For Arbejderne i Provinsen er det 1/162 af Ugelønnen, og for hele Landet, for alle Arbejdere under eet, faglærte og ikke faglærte, er det 1/208 af Ugelønnen. Der er ingen, der faar mig til at tro eller sige, at et saadant Beløb kommer til at spille nogen Rolle; men vi anerkender, at Regeringen her har tænkt paa dette Spørgsmaal, og vi med den store Skare af Konsumenter, som samler sig om

vort Program, skal ingenlunde stille Forslag om en saadan Forhøjelse. Jeg vil kun pege paa, hvor uendelig lille en Rolle det spiller i Praksis. Samtidig vil jeg pege paa, at en Nedsættelse af Prisen giver en Udgift for Staten — det vil sige, det burde blive for Staten; nu er det Landbruget, der skal betale det — paa 880 000 Kroner for hver Øre, Brødprisen sættes ned.

Jeg er ganske sikker paa, at selv om Brødet sættes 20 Øre op, vil de Herrer Socialdemokrater juble af Forbavselse og Henrykkelse, for de har udmalet en Pris paa 3—4, ja, jeg har endogsaa set 5 Kr. paa et 8 Punds Rugbrød. Man har maaske ikke Lov til at sige det, men jeg maa dog kunne antyde, at der muligvis skulde ligge politisk Agitation deri. Jeg siger ikke, at der gør det; saa kan ærede Medlemmer selv om, om de vil tro det eller ikke. En Pris af 4 Kr. for Rugbrødet vil imidlertid betinge 111 Kr. pr. Tønde, og det vil blive 144 Kr. for een Tønde, hvis det drejer sig om 5 Kr. for et 8 Punds Rugbrød. Landmandsforeningen er meget højt oppe, og i mange Retninger har den Ret; men en Pris af 144 Kroner pr. Tønde Brødkorn har jeg endnu ikke set opstillet. De Socialdemokrater, der har skrevet om dette i Bladene, maa ikke have regnet det nøje ud.

Vi har fra konservativ Side altid krævet, og jeg synes med Rette, at naar en Lov af saa uhyre finansiell Rækkevidde som denne bliver fremlagt, saa maa man have at vide, hvor Pengene skal komme fra. Det er en Grundsætning, mod hvilken man tidligere har forsynet sig i ganske overordentlig Grad. Derfor har vi haft alle disse pinlige Overraskelser, hvor man først bagefter har faaet at vide, hvad en Foranstaltning har kostet, og har staaet overfor en Situation, som krævede, at der enten skulde laanes eller lægges kolossale Byrder paa Befolkningen i Retning af Skatter. Vi fra det konservative Folkepartis Side mener, at det maa vi bort fra her. Den højtærede Landbrugsminister budgetterer hele Udgiften til 90 Mill. Kr., og dem vil den højtærede Minister faa ind ad følgende Veje: Franskbrødet skal betragtes som Luksus i Forhold til Rugbrødet, og det er der noget tiltalende i, i og for sig, men heller ikke mere; det gælder ikke fuldt ud. Derved vil den højtærede Landbrugsminister indvinde 20 Mill. Kr., idet Afleveringsprisen for Hvede er 45 eller noget lignende. Med saa store Forjættelser er det, at vi kan forhandle om Forhøjelse i Udvalget. Alt-